

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 297)

Jun (2)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 117)

11. ப்ரஹ்மணஸ்த்வவரோஹோ ய: சாந்தரூப: ஸிஸ்ருக்ஷயா

சாந்தாக்யே பாவபூயிஷ்டே தஸ்மிந்நாஸ்தே அநுதாரிகா

பொருள் - “ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும்” என்னும் ப்ரஹ்மத்தின் விருப்பமானது சாந்தம் என்னும் ரூபமாக முதன்முதலில் வெளிப்படுகிறது. இந்த நிலையானது அநுதாரிகாவின் அசையாத நிலையாக கைக்கொள்ளப்படுகிறது. இந்த நிலையில் இருப்பு என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

12. த்விதீயஸ்த்வவரோஹோ ய: சக்த்யாக்யோ பாவ ஊர்ஜித:

வாக்பவாதீநி பீஜாநி தத்ர திஷ்டந்தி வாஸவ

பொருள் - அடுத்து இரண்டாவது நிலையாக சக்தி என்பதில் வாக்பாவம் முதலான பீஜங்கள் அடங்கியுள்ளன. இந்த நிலையில் இருப்பு என்பது எங்கும் நிரம்பியுள்ளது.

13. ஏதாவாநநயோர்பேத: ப்ரோக்தஸ்தே ஸுக்ஷ்மதீமய:

வாக்பவாதீநி பீஜாநி கதந்த்யா மே நிசாமய

பொருள் - இப்படியாக உனக்கு நான் தாரிகா மற்றும் அநுதாரிகா ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறினேன். இந்த வேறுபாடு என்பது அவர்களுக்குள் ஸுக்ஷ்மமாகப் பரவி நிற்கும் ஞானத்தின்

அடிப்படையிலேயே உள்ளது. அடுத்து வாக்க்பாவம் முதலான பீஜங்கள் குறித்து நான் கூறுகிறேன்.

14. த்ரையலோக்யைச்வர்யத் உபேதம் ஐச்வர்யம் வர்ணம் உத்தரேத்

ஐகத்யோநிரிதம் பீஜம் வாக்க்பவாக்யம் உதாஹ்ருதம்

பொருள் - ஐச்வர்யம் என்பதில் உள்ள “ஐ” என்ற அக்ஷரம் மற்றும் த்ரையலோக்யைச்வர்யதம் என்பதில் உள்ள “ம்” ஆகிய இரண்டையும் எடுத்து இணைக்க வேண்டும். இந்த “ஐம்” என்னும் பீஜமானது அனைத்து ஸ்ருஷ்டிகளுக்கும் விதையாக உள்ளது. இதுவே வாக்க்பாவம் எனப்படுகிறது.

15. ஸைஷா குண்டலிநீ சக்திர்யஸ்யாம் குண்டலிதம் ஐகத்

சப்த சக்தி ஸ்வரூபேண யதா தத் அவதாரய

பொருள் - அடுத்து குண்டலிநீ என்னும் சக்தி குறித்துக் கேட்பாயாக. அனைத்து ஸ்ருஷ்டி சக்தியின் ஆதாரம் என்பது ஒரு சுருள் வடிவம் எடுத்தது போன்று இது உள்ளது. இது சப்த சக்தி போன்றே உள்ளதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 297)

1-4-9 ஜ்யோதிருபக்ரமா து ததா ஹி அதீயத ஏகே

பொருள் - இது உயர்ந்த ஜ்யோதியான ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்டதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட சாகையைச் சார்ந்தவர்கள் இப்படியே ஓதுகிறார்கள்.

ஸித்தாந்தம் - ஸூத்ரத்தில் உள்ள “து” என்ற சொல்லானது, இங்கு கூறப்படுகின்ற கருத்தை மிகவும் அதிகமான அழுத்தத்துடன் கூறுவதை உணர்த்துகிறது. அஜா என்பது ஜ்யோதியைத் தனது காரணமாகக் கொண்டதாகும்; இந்த ஜ்யோதி ப்ரஹ்மமே ஆகும். இதனை ப்ரு. (4-4-16) - தம் தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: - ஜ்யோதிகளுக்கு எல்லாம் ஜ்யோதி என்று தேவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்றும், சாந். (3-13-7) - அத யதத: பரோ தேவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே - ஸ்வர்கத்திற்கும் அப்பால் ப்ரகாசிக்கும் உயர்ந்த ஜ்யோதி - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் ப்ரஸித்தமாகிறது. “ஜ்யோதிருபக்ரமா” என்றால், “ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்ட” என்று பொருள். “ததா ஹி அதீயதே ஏகே - இப்படியாகவே சில சாகையைச் சேர்ந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்”; இங்கு “ஹி” என்பது காரணத்தைக் குறிக்கிறது; அதாவது தைத்திரீய சாகையைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர், இந்த “அஜா (ப்ரக்ருதி)” என்பது, ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளது என்று கூறுகிறார்கள்.

மஹா. நா. (12-1-1) - அணோரணீயாத் மஹதோ மஹீயாந் ஆத்மா குஹாயா நிஹித: அஸ்ய ஜந்தோ: - அணுவைக் காட்டிலும் சிறியவன், பெரியதைக்

காட்டிலும் பெரியவன், இந்த ஆத்மா ஒரு ஜந்துவின் இதயம் என்ற குகையில் உள்ளது - என்பதன் மூலம், “இதயம் என்ற குகையில், உபாஸனைக்கு ஏற்றபடி, ப்ரஹ்மமானது அருகாமையில் உள்ளது” என்று கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து மஹா. நா. (12-1-2) - ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் - அவனிடமிருந்து ஏழு ப்ராணங்கள் கிளம்புகின்றன - என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலம், நான்முகன் உட்பட உள்ள அனைத்து லோகங்களும், அந்த ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உற்பத்தி ஆகின்றன என்று கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, மஹா. நா. (12-1-5) - அஜாம் ஏகாம் லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் | அஜோ ஹி ஏகோ ஜுஷமாண: அநுசேதே ஜஹாத்யோநாம் புக்த போகாம் அஜ: அந்ய: - சிவப்பும் வெளுப்பும், கறுப்புமாக உள்ள பிறப்பற்ற ஒருவள் (ப்ரக்ருதி), தன்னைப் போன்றுள்ள பல ப்ரஜைகளை உற்பத்தி செய்கிறாள். பிறப்பற்ற மற்றொரு ஆண் ஒருவன், அவளை அனுபவித்துவிட்டு பின்னர் விடுகிறான் - என்பதன் மூலம், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள ப்ரக்ருதியானது, அந்த ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உற்பத்தி ஆனது என்று கூறப்பட்டது.

இந்தப் பகுதியில் கூறப்படும் கருத்து என்னவென்றால் - ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்ற அனைத்தும், அந்த ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உற்பத்தி ஆயின. ஆகவே அவை அனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன. இந்தப் பகுதியில் இதனைக் கூறும் இடத்தில், “அஜா” என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த அஜா என்பது, தன்னை போன்றுள்ள பல வஸ்துக்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது; இது கர்மவசப்பட்ட ஜீவாத்மாவால் அனுபவிக்கப்படுகிறது. பின்னர், ஞானம் உள்ள ஜீவனால் (முக்தாத்மா) கைவிடப்படுகிறது. இந்த அஜா என்பது ஸமுத்திரம், மலைகள் ஆகியவை போன்று ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து உற்பத்தியாகி, ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது - இதுவே இங்கு கூறப்பட்ட கருத்தாகும்.

ஆக, வாக்கியத்தின் ஒரு எஞ்சிய பகுதி மூலம் சமஸம் என்ற சொல்லானது ஒரு குறிப்பிட்ட சமஸத்தை (தலை) உணர்த்துவது போன்று, அஜா என்று ஒரு இடத்தில் கூறப்பட்ட சொல்லிற்கு, வேறு ஒரு சாகையில் கூறப்பட்ட பொருளைத் தீர்மானித்து, அந்தப் பொருளே நம்முடைய மனதிற்கு இயல்பாகவே ஏற்படுவதால்,

அஜா என்று முன்பு எது கூறப்பட்டதோ அது, ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டதே ஆகும் என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது (அதாவது ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் உள்ள அஜா என்ற சொல்லிற்கு, மற்றொரு சாகையைச் சார்ந்த மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் காணப்படும் அதே போன்ற வரியிலிருந்து, பொருளை எடுத்துக்கொள்கிறோம்).

(ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் உள்ள) இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் உள்ள ச்வே. (1-1) - கிம் காரணம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் எதற்குக் காரணம் - என்று தொடங்கி காணப்படும் பகுதியில், ச்வே. (1-3) - தே த்யாந யோகாநுகதா அப்ச்யந் தேவாத்ம சக்திம் ஸ்வகுணைர் நிகூடாம் - ஆழ்ந்த த்யானத்திற்குச் செல்லும் மஹரிஷிகள், பரமாத்மாவின் சக்தியை (அதாவது ப்ரக்ருதி), அதன் குணங்களில் (மூன்று குணங்கள்) மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கண்டனர் - என்ற வரி மூலமாக, அஜா என்பது ப்ரஹ்மத்தின் சக்தி என்றே கூறப்படுகிறது. இது மட்டும் அல்லாமல், ச்வே. (4-9) - அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வம் ஏதத் தஸ்மிம்ச்ச அந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: - (வேதங்கள் போன்றவை மூலம்) மாயையைத் தன்வசம் வைத்துள்ள பரமாத்மா இந்த விச்வத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; இந்த விச்வத்தில் உள்ள மற்றொருவன் (ஜீவாத்மா), இந்த மாயையால் கட்டப்படுகிறான் - என்றும், ச்வே. (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேச்வரம் - இந்த ப்ரக்ருதி முழுவதும் மாயையாகவே உள்ளது என்பதையும், மாயையை மஹேச்வரன் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளான் என்பதையும் அறியவேண்டும் - என்றும், ச்வே. (4-11) - யோ யோநிம் யோநிம் அதிஷ்டதி ஏக: - யார் ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் காரணமாக உள்ளானோ - என்றும் உள்ள பல வரிகள் மூலமாக, அதே அஜா (அதாவது ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்ட அதே ப்ரக்ருதி) என்பதே கூறப்படுகிறது. ஆகவே இந்த மந்த்ரத்தில் (ச்வே. 4-5), கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதான (ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக கொள்ளாத) சுதந்திரமான ப்ரக்ருதி குறித்து, சிறு வாசனை கூட இல்லை.

பூர்வபகஷம் - இவ்விதம் கொண்டால், ஜ்யோதியாகிய பரமாத்மாவைக் காரணமாகக் கொண்டது என்றும், “சிகப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு” ஆகிய நிறங்களைக் கொண்டது என்றும் கூறப்படும் ப்ரக்ருதியானது, “அஜா (பிறப்பற்றது)” என்று

எப்படிக் கூறப்படுகிறது? பிறப்பற்றது என்று கூறப்படும் ப்ரக்ருதி, ஜ்யோதியிலிருந்து தோன்றுவதாகக் கூறுவது எப்படி? இதற்கான பதிலை அடுத்த ஸுத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 297)

சோகத்திற்கான காரணங்கள்

மூலம் - இங்கு சொல்லுகிற சோக நிவ்ருத்திக்கு ஒருபடியாலும் ஸங்கோசகரில்லாமையாலே இவ் உபாய விசேஷ ஜ்ஞாநத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலுமாக ஸர்வ ப்ரகார சோக ஹேதுக்களெல்லாம் கழியும்படிச் சொல்லிற்றாகிறது. அநுஷ்டாந பர்யந்தமல்லாத ஜ்ஞாநமாத்ரம் இவ் உபதேசத்தாலே பிறந்தாலும், “ந காதா காதிரம் சாஸ்தி பஹு சேதபி காயதி | ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி குலிங்க சகுநிர்யதா” என்கிற கணக்காய் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகையாலே, ஜ்ஞாந அநுஷ்டாநங்கள் இரண்டினுடையவும் பலமான சோகநிவ்ருத்தியையெல்லாம் இங்கு விவசுஷிக்கிறது. ஆகையால், உபாயாநுஷ்டானத்தில் பூர்வ அபர மத்ய தசைகளைப் பற்ற ஸம்பாவிதமான சோகமெல்லாம் இங்கே கழிக்கப்படுகின்றன. எங்ஙனையென்னில் அதிகாரி விசேஷத்தையும், உபாய விசேஷத்தையும் உத்தரக்ருத்ய விசேஷத்தையும், பரிபூர்ண கைங்கர்ய பர்யந்த பல ஸித்தியையும் பற்றப் பல படியாக சோகம் ஸம்பாவிதம்.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தில் கூறப்படுவதான “சோகம் விலகுதல்” என்பதற்கு எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லை. ஆகவே இந்த உபாயத்தைக் குறித்த ஞானம் மற்றும் இதனைக் கைக்கொள்ளுதல் ஆகியவை மூலம் ஒருவனுடைய அனைத்துவிதமான சோகங்களும் (அவற்றுக்கான காரணங்களுடன் சேர்ந்து) விலகும் என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. இங்கு கூறப்பட்ட உபதேசம் மூலம் இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாமல், இதனைக் குறித்த வெறும் ஞானம் மட்டும்

ஏற்பட்டால், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (42-21) - ந காதா காதிரம் சாஸ்தி பஹு சேதபி காயதி | ப்ரக்ருதம் யாந்தி பூதாநி குலிங்க சகுநிர்யதா - சாஸ்த்ரமானது, தன்னைப் பலமுறை படித்தவனைத் திருத்த இயலவில்லை. குலிங்கம் என்னும் பறவையானது சிங்கத்தின் வாயில் உள்ள உணவை எடுத்தல் என்னும் விபரீதமான நோக்கம் கொண்டதாக உள்ளது போன்று, இங்குள்ள அனைத்து உயிர்களும் தங்களுடைய பூர்வ வாஸனையை விடாமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய ஞானத்தால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. ஆகவே, சோகம் விலகுவதற்கு இந்த உபாயத்தைக் குறித்த ஞானமும், அதனைக் கைக்கொள்ளுதலும் ஆகிய இரண்டும் அவசியமே என்று இந்த ச்லோகம் கூறுகிறது. எனவே உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் விஷயத்தில், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் முன்போ நடுவிலோ அல்லது பின்போ உண்டாகும் சோகங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. எப்படி என்றால், “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தனக்கு உள்ள தகுதி, உபாயத்தின் வலிமை, ப்ரபத்தி உபாயத்திற்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவை, பரிபூர்ணமான கைங்கர்யம் முடிய இறுதியாகக் கிட்ட உள்ள பலன்” ஆகியவற்றைக் குறித்து எண்ணுவதால் மட்டுமே சோகம் ஏற்படுவதால் ஆகும்.

“மா சச:” என்னும் சொற்றொடருக்குப் பத்துவிதமான பொருள்கள்

மூலம் - (1) அதில் அநுஷ்டிக்கப் புகுகிற சரணாகதி தர்மம், ஜாதி வர்ண ஆச்ரமாத்ரி விசேஷ நியதமல்லாமையாலே ப்ராப்ய ருசியும், ப்ராபக விச்வாஸமும், ஆகிஞ்சந்ய ஜ்ஞாநாதிகளும் உண்டானபோது ஒருவர்க்கும் “நாம் இதுக்கு அதிகாரிகளல்லோ” மென்று சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி உபாயத்தில் உள்ள சரணாகதி தர்மமானது ஜாதி, வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றைப் பார்ப்பதில்லை. அடையவேண்டியதான மோசஷத்தில் ருசி, ப்ரபத்தியில் மஹாவிச்வாஸம், பக்தியோகம் போன்றவற்றைக் கைக்கொள்ள சக்தி இல்லை என்னும் எண்ணம் முதலானவை இருந்தாலே போதுமானது. “நாம் இதற்குத் தகு கொண்டவர்களா?” என்று எண்ணி சோகம் அடையவேண்டியதில்லை.

மூலம் - (2) இவ் உபாய விசேஷம் ஸபரிகரமாக க்ஷணகால ஸாத்யமாய், ஸுகரமாய், ஆவ்ருத்தி நிரபேக்ஷமாய், உபாயாந்தர வ்யவதாநமும் துஷ்கர பரிகராந்தரமுமின்றிக்கே இருப்பதாய், கோலின காலத்திலே அபேக்ஷித பலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரவற்றாயிருக்கையால், ஆகிஞ்சந்யமும் பல விளம்ப பயமுமுடைய நமக்கு ஸபரிகரமாக சிரகால அநுவர்த்தநீயமாய் அத்யந்த அவஹிதர்க்கும் க்ருச்ரஸாத்யமாய்த் ததாவித பரிகராந்தர ஸாபேக்ஷமாய்ப் பல விளம்பமுமுடைத்தான உபாயாந்தரத்திலே அலைய வேண்டுகிறதோவென்று சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபத்தி உபாயம் என்பது அங்கங்களுடன் கைக்கொள்ள மிகவும் எளிதாகவும், ஒரே க்ஷணத்தில் செய்யக்கூடியதாகவும், மீண்டும் மீண்டும் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பாராமல் உள்ளதாகவும், மற்ற உபாயங்கள் மற்றும் அங்கங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்பாராமலும், கடினமான அங்களைக் கொள்ளாமல் உள்ளதாகவும், நாம் விரும்பும் அந்த நொடியிலேயே அனைத்து பலன்களையும் தரவல்லதாகவும் உள்ளது. ஆகவே வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவும் தன்னிடம் சக்தி இல்லை என்றும், பலன் அளிக்கத் தாமதம் ஆகுமோ என்றும் அச்சம் கொள்ளும் நமக்கு, “அனைத்து அங்கங்களுடன் நீண்டகாலம் கைக்கொள்ள வேண்டியதாகவும், மிகவும் கவனத்துடன் உள்ளவர்களாலும் கூடக் கைக்கொள்ள கடினமானதாகவும், அனைத்து அங்கங்களுடன் செய்யவேண்டியதாகவும், பலன் அளிப்பதில் காலதாமதத்துடன் கூடியுள்ளதாகவும் உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமோ?” என்று சோகம் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

மூலம் - (3) இப்படி லக்ஷபாயமாத்ரத்தாலே வசீகார்யனாய்ப் பல ப்ரதாநம் பண்ணவிருக்கிற சரண்யன் ஸர்வஸூலபனாய், விச்வாஸநீயதமனாய், பரமகாருணிகனாய் நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யனாய் இருக்கையாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பற்ற சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் – இவ்விதம் உள்ளதான மிகவும் எளிய ப்ரபத்தி உபாயம் மூலம் வசப்பட்டு நிற்பவனும், பலனை அளிப்பவனும், அனைவராலும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் அனைவராலும் அடைவதற்கு எளியவனாகவும், நம்பத்தக்கவனாகவும், மிகுந்த கருணை கொண்டவனாகவும், சுருக்கமும் தடையும் இல்லாத சுதந்திரம் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்குச் சோகம் கொள்ளவேண்டாம்.

மூலம் – (4) இவ் உபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பின்பு ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞைகளாலே பண்ணும் ஸத் கர்மங்களெல்லாம் இப் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்லாமையாலே அவற்றுக்கு தேச காலாதி வைகுண்யத்தாலே சில வைகல்பம் உண்டானாலும், உபாஸநத்துக்குப் போல் இதுக்குப் பரிகர வைகல்பம் பிறக்கிறதோவென்று சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் – ப்ரபத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னர், பகவானின் கட்டளைகள் என்றோ அல்லது பகவானுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணியோ செய்யப்படுகின்ற நற்செயல்கள் எதுவும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்களாக இருப்பதில்லை. ஆகவே அத்தகைய நித்யகர்மங்கள் முதலானவற்றை இயற்றும்போது காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவை காரணமாக அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஏதேனும் குறைகள் உண்டானாலும், இதன் மூலம் அங்கங்களுக்குக் குறைகள் உண்டாகுமோ என்று எண்ணி சோகம் கொள்ளவேண்டாம்.

மூலம் – (5) பகவத் கைங்கர்யாதிகளுக்கு அநர்ஹதையையுண்டாக்கும் புத்தி பூர்வ மஹா பாகவத அபசாராதிகளை விளைவித்து தக்தபடம் போலேயாக்கவல்ல ப்ரார்ப்த பலமான பாப விசேஷத்துக்கு அஞ்சி ப்ரதம ப்ரபத்தி காலத்திலேயாதல், பின்பு ஒரு கால் அதுக்காகப் ப்ரபத்தி பண்ணியாதல் நிரபராதமான உத்தரக்ருத்யத்தை அபேக்ஷித்தால் மேல் அபராத ப்ரஸங்கத்தையும் பற்ற சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் – ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் விளைவாக, மஹாபாகவதர்களிடம் அறிந்து கொண்டே சில அபசாரங்கள் உண்டாகலாம். அவை பகவத் கைங்கர்யம் செய்யும் தகுதியை இழக்கும்படிச் செய்து, எரிந்த துணி போன்று பயனற்றதாக்குகின்றன. ஆகவே இவற்றுக்கு அச்சம் கொண்டு, ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்திலேயே, வருங்காலத்தில் எந்தவிதமான அபராதங்களும் இல்லாத கைங்கர்யங்களையும் ஸங்கல்பம் செய்யவேண்டும். அந்த நேரத்தில் செய்யத் தவறினால், அதற்காக ஒரு ப்ரபத்தியை பின்னர் செய்து கொள்ளலாம். இவ்விதம் செய்யும்போது வருங்காலத்தில் அபராதங்களுடைய ஸம்பந்தம் உண்டாகாது. ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அபராதங்கள் உண்டாகுமோ என்று சோகம் அடையவேண்டாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 117)

வ்யாக்யானம் - [3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) “நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான” என்றும், “நாளேலறியேன்” என்றும், “மரணமானால்” என்றும் நானுங்களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்நமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், “ஸுப்ரபாதாச மே நிசா” என்றும், “ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத் ப்ராப்தி யணித்தானவாறே நல்விடிவான நாளிலே, “துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை”, “பசுமேய்க்கப் போகேல்”, “என் கைகழியேல்”, “அவன் பசு நிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன” என்று தமக்குத் துணையானவனைப் பசு மேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப் பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி, “மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர் கடிந்தோம்”, “நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்” என்று ஸம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதென்று, “ந பிபேதி குதச்சந” என்கிறபடியே ஒன்றுக்குமஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர், (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக் கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்கு பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்க வொண்ணாது, எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களறிவிக்க வேணும் என்று பார்த்து.

விளக்கம் - (அறியச் சொன்ன) - திருவாய்மொழி (10-2-9) - நாம் உமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான - என்றும், திருவாய்மொழி (9-8-4) - நாளேல் அறியேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் - என்றும் நான்

உங்களுக்கு உரைத்த நாள் மிகவும் அருகாமையில் வந்தது என்று மற்றவர்களுக்கு உரைக்கும்படியாக, (ஸுப்ரபாதத்தே) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-17-3) - ஸுப்ரபாதாச மே நிசா - இரவுப்பொழுதும் எனக்கு நற்காலை போன்றே விடியப் போகிறது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-18-24) - ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம் - மதுராவில் உள்ள பெண்களுக்கு இந்த இரவுப்பொழுது நன்றாகவே விடியப் போகிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மோக்ஷம் மிகவும் அருகில் வரும்போது நன்கு விடிந்த நாளில், (துணை பிரியாமல் போக்கு ஒழித்து) - திருவாய்மொழி (10-3-4) - துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-9) - பசுமேய்க்கப் போகேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - என் கை கழியேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-11) - அவன் பசு நிரை மேய்ப்பொழிப்பான் உரைத்தன - என்றும் தனக்குத் துணையாக உள்ள அவனைப் பசு மேய்த்தல் என்பதான அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப செல்லவிடாமல் செய்து. (மீள்கின்றதில்லை என்று நிச்சித்திருந்தவர்) - திருவாய்மொழி (10-4-3) - மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர் கடிந்தோம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-4) - நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன் - என்றும் இந்த ஸம்ஸார துக்கம் மீண்டும் வந்திடாமல், தைத்திரீயம் - ந பிபேதி குதச்சந - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் அச்சம் கொள்வதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எதற்கும் அச்சம் கொள்ளாமல் நிச்சயித்து இருந்தவர். (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) - மரண காலம் வந்தபோது, தன்னால் சேமிக்கப்பட்டதாகவும் புதைக்கப்பட்டதாகவும் உள்ள புதையல்கள் அனைத்தையும் தனது புத்திரர்கள் முதலானவர்களுக்கு உரைப்பது போன்று, தனக்கு மோக்ஷ காலம் மிகவும் அருகில் வந்த போது, யாரும் இதனை இழந்துவிடக்கூடாது என்றும், அனைவருக்கும் நன்மை மற்றும் தீமைகளை உணர்த்தவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து) “தொழுதெழென் மனனே” என்று ப்ரதமத்திலே உபதேசிக்கும்படி, “முந்துற்ற நெஞ்சே” என்கிறபடியே தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, “பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை”, “வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்”, “மருளொழி நீ மடநெஞ்சே”, “நரகத்தை நகு நெஞ்சே”, “வாழி மனமே கைவிடேல்” என்று நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கியடிமை கொள்ளும்

ஸர்வஸ்மாத்தபரணை அநுபவிக்கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறாதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்னா இதர விஷயங்களில் செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்; “திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்” என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றாகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரமிப்பதொன்றுண்டுனக்கு, அததைத் தவிரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ; நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போருகிடாய்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டிரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “தொண்டீர் வம்மின்” என்று பகவத்விஷயத்தில் சபலரானார்! வாருங்கோளென்றழைத்து.

விளக்கம் – (முந்துற்ற நெஞ்சுக்கு) - திருவாய்மொழி (1-1-1) – தொழுது எழு என் மனனே - என்று தொடக்கத்தில் உபதேசிக்கும்படி, பெரியதிருவந்தாது (1) - முந்துற்ற நெஞ்சே - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக பகவத் விஷயத்தில் முற்பட்டு நிற்கின்ற தனது திருவுள்ளத்திற்கு. (பணி மறவாது மருள் ஒழி நடு கைவிடேல் என்று) – திருவாய்மொழி (10-4-7) – பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரணை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-8) - பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரணை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-1) – மருள் ஒழி நீ மடநெஞ்சே – என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-5) - நரகத்தை நகு நெஞ்சே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-9) - வாழி மனமே கைவிடேல் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், நம்முடைய தடைகள் அத்தனையும் தானே விலக்கிக் கொண்டு நம்மைத் தன்னுடைய அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்பவனாகிய அனைத்திலும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரணை அனுபவிக்க முயல்வாயாக; உனக்கு இத்தகைய உயர்ந்து நிலை என்பது மாறாமல் செல்வாயாக; மற்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் கை புகுந்ததைச் செய்வது போன்று இந்த விஷயத்தில் செய்யாமல் இருப்பாயாக; திருவாய்மொழி (7-10-9) – திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல் – என்று அடையத் தகுந்த வஸ்து கிட்டியது

என்னும்போது, இங்கேயே கைங்கர்யங்கள் செய்தபடி உள்ளது போதாதோ என்று அவன் விருப்பத்துடன் உள்ள திவ்யதேசங்களில் மயங்கி நிற்கும் நிலை உனக்கு ஏற்படுவதைக் காண்பாயாக; அதனை நீ தவிர்க்கவேண்டும்; நாம் எண்ணிய பொருள் நமக்கு மிகவும் அருகமையில் நிற்கிறது என்று அதனையே அனுபவித்தபடி உள்ள நாம், நம்மையும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டாமோ? நான் பரமபதத்திற்குச் செல்லத் தயாராக உள்ளேன்; நீண்டகாலமாக நம்மைக் குடிமக்களாக்கி மிகவும் வருத்தியபடி இருந்த ஸம்ஸாரத்தினைப் புரிந்து கொண்டு நோக்கி நீ சிரித்து நிற்பாயாக; நமக்கு இந்தச் செல்வம் முழுவதும் திருமலையால் வந்தது; அந்தத் திருமலையை நீ கைவிடாமல் பிடித்துக் கொள்வாயாக என்று. (க்ருத்ய அக்ருத்யங்களை விதித்து) - செய்ய வேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்றும், தவிர்க்கவேண்டும் என்றும் விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டிரென்றழைத்து) – தன்னுடைய திருவுள்ளம் போன்று தமக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, திருவாய்மொழி – தொண்டர் வம்மின் – என்று, “பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களே வாருங்கள்” என்று அழைத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 262)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி
கோவை வாயாள் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - எல்லாத் தேசத்திலும், எல்லாக் காலத்திலுண்டான
அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்று
விடாய்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு
எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு,
இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய
“பாலனாயெமூலகு” இத்திருவாய்மொழி. இது தனக்கு மூன்றுபடியாக
நிர்வாஹிப்பார்கள் நம் முதலிகள்; எம்பார், “அம்புலியம்மாணைப் பிடித்து
தரவேணும் என்று அழுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக் கொடுத்து அழுகையை
ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறோரு குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க
அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். திருமலைநம்பி, “ஒருவன் ஒன்றை
அபேக்ஷித்தால் அவனும் அது செய்வானாகத் தலை துலிக்கினால், பெற்றானாய்ப்
பின்பு பின்னிலிழவு தோன்றும்படியன்று இருப்பது; ஆகையாலே அவனும் அப்படி
செய்கிறோம் என்ன, கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்”
என்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார், “பெருமாள் வந்ததுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது
'ஏகபுத்தரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்க மாட்டேன், கூடப்போமித்தனை'
என்ன; 'ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்ம ஹாநிகிடர்' என்று முகத்தைப் பார்த்து
ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி

மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் “மா சுச:” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன், “ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ” என்று தரித்தாளிறே. பட்டர், “கால த்ரயத்திலுள்ளதையும் இப்போதே பெறவேணும் என்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாந காலத்திற்போலே அநுபவ யோக்யமாம்படி காலத்தை ஒரு போகியாக்கிக் கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனாகிய அவனுடைய லீலைகள் அனைத்தும் அந்தந்த இடம் மற்றும் அந்தந்த காலத்தில் நிகழ்ந்ததைப் போன்றே, இந்தக் காலத்தில் இப்போது அநுபவிக்க வேண்டும்”, என்று தவித்தபடி உள்ள ஒருவரை அடைந்ததன் காரணமாக, ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் செய்தது என்னவென்றால், “இவர் ஒருவருடைய இருப்பு என்பதே நமக்கு எல்லாமாக உள்ளது”, என்று எண்ணியவனாக, தனது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை இவருக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தான். அதனைக் கண்டு, பெற வேண்டிய அனைத்தையும் பெற்றவராக ஆழ்வார் அநுபவிக்கிறார். “பாலனாய் ஏழு உலகு” என்பதில் நம்மாழ்வாருடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடு வெளிப்பட்டது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த ஈடுபாடு வெளிப்படுகிறது. இங்கு நம்முடைய பூர்வாசர்யர்கள் மூன்றுவிதமாகப் பொருள் உரைப்பார்கள். அவையாவன -

- எம்பார் அருளிச்செய்வது - “அம்புலியைப் பிடித்து தரவேண்டும்” என்று அழுகின்ற குழந்தையைச் சமாதானம் செய்வதற்குத் தேங்காயை அளிப்பார்கள். அது போன்று வேறு ஏதேனும் ஒரு குணத்தைக் காண்பித்து இவரை அநுபவிக்கும்படிச் செய்ய, இவரும் அநுபவிக்கிறார்.
- திருமலைநம்பி அருளிச்செய்வது - ஒருவன் ஒரு பொருளை விரும்பும்போது, மற்றொருவன் அதனைத் தருவதாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தால் போதுமானது; அந்த மனிதன், தான் விரும்பியதை அடைந்ததாகவே எண்ணி மகிழ்கிறான். அதே போன்று ஸர்வேச்வரனும்” அப்படியே செய்கிறோம்” என்று உரைக்க, தான் இழந்த இழப்பு முழுவதையும்

பெற்றவர் போன்று இவர் அனுபவிக்கிறார். ஆனால் தலையை அசைத்தால் பெற்றது போன்று ஆகுமோ என்ற கேள்விக்கு இரண்டு உதாரணங்கள் மூலம் சமாதானம் கூறுகிறார். இராமன் கானகம் செல்லும்போது கௌஸலை அவனிடம், “ஒரே மகனைப் பெற்ற நான், உன்னைப் பிரிந்திருக்க மாட்டேன்” என்றார்; அப்போது இராமன், “தாயே! நீவீர் உரைக்கும் இந்தச் சொற்கள் தர்மத்திற்குத் தாழ்வை உண்டாக்குவதாக உள்ளன”, என்று அவள் முகத்தை நோக்கி ஒரு சில சொற்கள் கூற, அவளும் தனது இழப்பை மறந்து புகழ்ந்து நின்றாள் அல்லவோ? க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை நோக்கி, “மா சுச: - வருத்தம் அடையாதே” என்று ஒரு சொல் உரைக்க, அர்ஜுனனும், “ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ - எனது ஜயம் அனைத்தும் விலகின” என்று உரைத்து நின்றான் அல்லவோ?

- பராசரபட்டர் அருளிச்செய்வது - மூன்று காலங்களிலும் உள்ள அனைத்தையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று நம்மாழ்வார் தவிர்த்தார். இவ்விதமே இவர் அனுபவிக்கலாம்படியாக, காலசக்கரத்தை நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதால், காலத்திற்கு அடங்கி நிற்பதான இவருடைய தடைகள் அனைத்தையும் விலக்கி, நிகழ்காலத்தில் உள்ளது போன்று அனுபவிக்கும்படிச்செய்து, காலத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க, இவரும் அனுபவிக்கிறார்.

4-3-1 கோவை வாயாள் பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய் மதிளிவங்கைக்

கோவைவீயச் சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானை மருப்பொசித்தாய்

பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்

பூவை வீயாம் மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என்னெஞ்சமே

பொருள் - கோவைப்பழம் போன்று சிவந்த உதடுகள் கொண்டவளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளுடைய பிடரியை முறிந்தவனாகவும், உயர்ந்த மதிகளுடைய இலங்கையின் அரசனாகிய இராவணன் அழிந்து போகும்படியாக வில்லை வளைத்தவனாகவும், உயர்ந்த ஜாதி மற்றும் சிறப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டதான குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்புகளை

உடைத்தவனாகவும் விளங்குபவனே! இப்படிப்பட்ட உன்னை, மலர்களை விட்டு அகலாத தண்ணீரைத் தெளித்து அந்தந்த காலங்களில் நான் வணங்கியவன் அல்லன்; ஆனாலும் உனது பூவைப்பூ போன்ற நிறம் கொண்ட திருமேனிக்குப் பசுவதற்குத் தகுதியான சாந்தாக எனது நெஞ்சம் உள்ளது.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள் பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பை என் பக்கலிலேயிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய்விட்டது”, என்கிறார். அன்றிக்கே, “ஆச்ரித விரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவ ஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமை செய்யப் பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனேயிருக்கவும் என் ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே” என்கிறாராதல்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகள் போன்ற பலரும் உனக்கு மிகவும் விருப்பமானவர்களாக உள்ளனர். ஆனாலும் நீ அவர்களிடம் உள்ளது போன்றே என்னிடமும் இருக்கும்விதமாக எனது நிலை உள்ளது. அதாவது எனது இருப்பு என்பது உனக்கு எல்லாமாக மாறிவிட்டது”, என்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “அடியார்களுடைய விரோதிகளை நீ அழிக்கின்ற அந்தந்த இடங்களில், அந்தந்த நேரங்களில் நான் வந்து நின்று உனக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்யவில்லை. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், எனது மனதை நீ மிகவும் விருப்பமான இனிய பொருளாகக் கொள்கிறாயே”, என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோவைவாயாள் பொருட்டு) தன்னைப் பேணாதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின் மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவசோபையென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு, “இவற்றையடர்த்தார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்” என்று இவளை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். “இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ?” என்று, தன்னைப் பேணாதே அவற்றின் மேலே விழுந்தான். “நம்பிமுத்தபிரான் முற்பட வந்து

கிட்டினவிடத்து இவன் தலையிலே வெற்றி கிடந்தால் செய்வதென்?" என்று வெறுப்பாலே அவாங்குகியாயிருந்தான்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணினான்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்தஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவளுக்கு ஆக்கினான். (ஏற்றினெருத்த மிறுத்தாய்) ஏற்றின் ககுத்தை முறித்தாய்; எருத்தம் - அவற்றின் பிடர். அவற்றுக்கு அபிமாநஹேது ககுத்திறே; அத்தை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரி கையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமாபோலேயிருப்பதொன்றிறே, இவன் செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடேயிறே நிற்கிறது. மாயா ம்ருகத்தின் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் தெளிந்து நின்று, "இது மாயா ம்ருகங்கிடர்; ராக்ஷஸ மாயை" என்றாற்போலே, நானும் அவ்வவளவிலே நின்று, "இவை அசுராவேசமுண்டு" என்னவிறே அடுப்பது; அது செய்யப் பெற்றிலேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (கோவைவாயாள் பொருட்டு) - க்ருஷ்ணன் தன்னைக் குறித்துச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் அந்த எருதுகளின் மீது விழும்படியாக நப்பின்னைப்பிராட்டியின் உறுப்புகளுடைய அழகு விளங்கியது. அல்லது வேறுவிதமாக உரைக்கலாம்; "இந்த எருதுகளை அடக்குபவர்களுக்கே இவளை அளிப்போம்", என்று உரைத்து நப்பின்னைப் பிராட்டியை அலங்கரித்து அங்கு முன்னே நிறுத்தினார்கள்; இதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், "இவளை அணைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால், இந்த எருதுகளை அடக்காமல் விடலாமோ?", என்று தன்னைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளாமல் அவற்றை அடக்கினான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; "க்ருஷ்ணனுக்கு மூத்தவன் வந்து இவற்றை அடக்கி வெற்றி கிடைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது?", என்று வெறுப்புடன் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தான்; அப்போது க்ருஷ்ணன் வந்து நின்றவுடன், மகிழ்வு காரணமாக புன்முறுவல் செய்தான்; அப்போது அவளுடைய உதடுகளில் காணப்பட்ட நிறத்திற்குத் தன்னை இழந்தவனாக, அவளுக்காகவே தன்னை அடிமை என ஆக்கிக்கொண்டான். (ஏற்றின் எருத்தமிறுத்தாய்) - ஏற்றின் பிடரிகளை முறித்தாய். எருதுகளுடைய செருக்கிற்குக் காரணம் அவற்றுடைய பிடரிகளே ஆகும் அல்லவோ? ஆகவே அதனை முறித்தான். வீரராக உள்ளவர்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஏதும் கொண்டு செல்லாமல், எதிரிகளுடைய கைகளில் உள்ள ஆயுதத்தை பறிப்பது

போன்று க்ருஷ்ணனுடைய செயல் இருந்தது. இந்த எருதுகள் தங்களுடைய தலையையே ஆயுதமாகக் கொண்டு நிற்கின்றன. மாயமானின் பின்னே இராமன் சென்றபோது லக்ஷ்மணனின் தெளிவாக நின்று, “இது மான் அல்ல. ராஷ்டிரஸர்களுடைய மாயையே ஆகும்”, என்று கூறினான். அதே போன்று நம்மாழ்வாராகிய நானும் எருதுகளை நீ அடக்கும் அந்த நேரத்தில் அங்கு நின்று, “இவை எருதுகள் அல்ல. அசுரர்களுடைய ஆவேசம் கொண்டவை” என்று உன்னை எச்சரித்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் அதனைச் செய்யவில்லையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மதிளிலங்கை) “இம்மதிலும் ஊரும் உண்டே நமக்கு” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனை எதிட்டானாயிற்று. ஸர்வராஷ்டிரான பெருமானை விட்டு, மதிளை “ராஷ்டிரம்” என்றிருந்தானாயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக் கொள்ளும் ராஷ்டிரம். (இலங்கைக் கோவை வீய) “லங்காம் ராவண பாலிதாம்” மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்நின்று நோக்குகிறவனுடைய பலம். “மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?” என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணன் முடிய. (சிலைகுனித்தாய்) ராஷ்டிரம் மாயா ப்ரயோகமல்லது அறியாதபோலே, செவ்வைப் பூசலல்லது அறியார் இவர்; “நீர் தர்ம யுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராஷ்டிரம் மாயா ப்ரயோக குசலர்கிடர்” என்று ஸ்ரீவீரபீஷணாழ்வானைப்போலே, அறிவிக்கப் பெற்றிலேன்.

விளக்கம் - (மதிளிலங்கை) - “இந்த நாடும், பரந்து விரிந்த மதிலும் நமக்கு உள்ளது” என்று இறுமாப்பு கொண்டவனாக சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எதிர்த்தான். அனைத்துவிதத்திலும் காப்பவனாக உள்ள இராமனை விடுத்து, மதிள் சுவரைத் தனக்குக் காப்பாக எண்ணினான்; தனக்குத்தானே செய்து கொள்ளும் காப்பாற்றும் முயற்சி இதுவே ஆகும். (இலங்கைக் கோவை வீய) - ஸுந்தரகாண்டம் (1-39) - லங்காம் ராவண பாலிதாம் - இராவணனால் ஆளப்படும் இலங்கை - என்பதற்கு ஏற்ப மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட மதிள் சுவரே கடப்பதற்கு அரிதாக உள்ளது. அதனையும் மீறி உள்ளே புகுந்தால் அங்குள்ளவனுடைய வலிமை கூறப்பட்டது. “மதிள்களால் சூழப்பட்ட இலங்கையின் அரசன் அல்லவோ?” என்று எண்ணிய

இராவணன் முடியும்படியாக. (சிலைகுனித்தாய்) - ராஷ்டிரர்கள் மாயப்போர் செய்வது அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாதவர்கள்; அதனைப் போன்று இராமன் நேர்மையான யுத்தம் அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாதவன் என்பதால் “சிலை குனித்தாய்” என்கிறார். இராமனிடம் விபீஷணன், “நீவிர் தர்மயுத்தம் செய்வதில் ஆற்றல் கொண்டு விளங்குவது போன்று ராஷ்டிரர்கள் மாயப்போர் செய்வதில் வல்லவர்கள்”, என்று எச்சரித்தது போன்று நான் வந்து உன்னை எச்சரிக்கவில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குல நல்யானை மருப்பொசித்தாய்) ஆகரத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணோ பேதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க நின்று, “ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:” என்னப் பெற்றிலேன்.

விளக்கம் - (குல நல்யானை மருப்பொசித்தாய்) - சிறந்த இடத்தில் பிறந்து, அனைத்து இலக்கணங்களையும் கொண்டதான குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்பை மிகவும் எளிதாக முறித்தவனே! அப்போது மதுராவில் உள்ள பெண்களுடன் சேர்ந்து நின்று யுத்தகாண்டம் - ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு: - தரையில் நின்று போர் செய்யும் இராமனுக்கும், தேரில் நின்று போர் செய்யும் ராஷ்டிரனுக்கும் இந்த யுத்தபூமி சமம் அல்ல - என்று நான் கூறப்பெற்றிலன்.

வ்யாக்யானம் - (பூவை வீயா நீர்தூவி) பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத் தூவியென்னுதல்; அன்றிக்கே, “பூவையொழியா நீர்” பூவோடே கூடின நீர், அத்தைத் தூவி. (போது) அவ்வவ காலங்களிலே பூவைவீயா நீர் தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ச்ரமம் மாற சிசிரோபசாரம் பண்ணிற்றிலேனாகிலும். (நின் பூவை வீயா மேனிக்கு) பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு. அன்றிக்கே, பூவைப் பூவோடொத்த மேனியென்னுதல். வீயென்று பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான மேனிக்கு. (மேனிக்குப் பூசம் சாந்து) “ஆவயோர்க்காத்ர ஸத்ருஸம்” என்கிறபடியே நம்பிமுத்தபிரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற் போய்ப் புக்கவாரே கூனியைக் கண்டு, “அண்ணார்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்து இடவல்லையோ?” என்ன,

வழக்கனாயிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தாள். “ஸுகந்தமேதத்” இது உனக்காயிருந்து; அதுக்கு மேல் தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள். “ராஜார்ஹம்” இது கம்ஸனுக்காம்; அதுக்கு மேல் தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள். “ருசிரம்” நிறமே இதில் உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாரே, “வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகினார் இரண்டு முக்தர் சாந்தின் வாசி அறிந்தபடி என்?” என்று அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினாள். “ருசிராநநே” நல்ல சாந்திடுகைக்காக இது ஒரு முகமிருந்தபடி என்தான் என்கிறான்; “ஆவயோர்க்காத்ர ஸத்ருஸம்” நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அது கொண்டு விநியோகங் கொள்ளுவாருடம்பு வாசியறிய வேணுங்காண்; நம் உடம்புக்கும் அண்ணருடம்புக்கும் ஈடான சாந்து தா. இப்படி தரமிட்டுப் பூசுந்திருமேனிக்குப் பூசும் சாந்து என் ஹ்ருதயமாய்விடுவதே.

விளக்கம் - (பூவை வீயா நீர்தூவி) - சிறந்த மலர்களைத் திருவடிகளில் பணிமாறி, நீரைத் தெளித்து. அல்லது, “பூவையொழியா நீர்” என்று கொண்டு, “மலருடன் சேர்ந்துள்ள நீர், அதனைத் தெளித்து” என்றும் கூறலாம். (போது) - அந்தந்த காலங்களில் இது போன்று மலர்களையும் நீரையும் தூவி நான் உன்னை வணங்குபவன் அல்லன். (நின் பூவை வீயா மேனிக்கு) - மலர்களைத் தவிர வேறு எதனையும் தாங்க இயலாத மென்மையான உனது திருமேனிக்கு. அல்லது பூவைப்பூ போன்ற திருமேனி. (மேனிக்குப் பூசும் சாந்து) - பலராமனும் தானுமாக மதுரா நகரத்திற்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த கூனியைக் கண்டு, “எனது அண்ணனுக்கும் எனக்கும் பூசலாம்படியான சாந்தை அளிப்பாயோ?” என்று கேட்டான். அப்போது அவள் தான் பூசிக்கொள்ளும் சாந்தை அளித்தாள். உடனே க்ருஷ்ணன், “இது உனக்காக உள்ளதாகும். வேறு உண்டோ?”, என்றான். உடனே அவளும் உயர்ந்த வேறு ஒரு சாந்தை அளித்தாள். அதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “இது கம்ஸனுக்கு உரியது”, என்றான். அப்போது அதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாந்தை அவள் அளித்தாள். அதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “இந்தச் சாந்தில் நிறம் மட்டுமே உயர்ந்து உள்ளது, நறுமணம் இல்லை”, என்றான். அப்போது அந்தக் கூனி, “வெண்ணெய் நாற்றம் மட்டுமே அறிந்த இருவர் சாந்தின் வேறுபாடு எப்படி அறிந்தீர்?”, என்றாள். இவ்விதம் நகைச்சுவையாகக் கேட்டபோது வந்த மகிழ்வு காரணமாக அவள் புன்முறுவல் செய்தாள். இதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “நல்ல

சாந்தை இடுவதற்கு ஏற்றதான முகம் உள்ளது. இது எப்படியோ?”, என்றான். தொடர்ந்து அவளிடம், “பொருள்களை விற்பவர்கள் அதனைக் கொண்டு பயன் அடைபவர்களுடைய சரீரம் குறித்து நன்கு அறியவேண்டும். நமக்கும், நமது அண்ணனுக்கும் ஏற்ற சாந்தை அளிப்பாயாக”, என்றான். இவ்விதம் சரியான தரம் பார்த்துப் பூசப்படும் உனது திருமேனிக்கு எனது இதயமானது “பூசும் சாந்து” என்றானது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 7)

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

மேலும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-10) - ஏதெள த்வெள விபுதச்ரேஷ்டௌ - இந்த இரண்டு உயர்ந்தவர்களும் அவனிடமிருந்தே உண்டானார்கள் - என்று கூறப்படும் நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய இருவரும் ஈச்வரர்கள் ஆவார்களோ என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். ஆனால் இவர்கள் அக்னி, இந்த்ரன் ஆகியோர் போன்றவர்களே ஆவர் என்று உணர்த்துவதற்க்காக “வ்ரஜ, குண” முதலான சொற்கள் கூறப்பட்டன. மேலும் “ஸதயித: - பத்னிகளுடன்” என்று கூறப்பட்டபோதிலும், தாலீ என்ற சொல்லும் பத்னிகளிடம் சேர்க்கப்பட வேண்டியதே ஆகிறது. இவ்விதம் உள்ள விஷயங்களுக்குப் பல ப்ரமாணங்களை ச்ருதி முதலானவற்றில் கூறலாம்; ஆனாலும் இவை அனைத்தையும் உணர்த்துவதற்கு, இவளுக்கே உரியதான திருநாமங்களே போதுமானது என்பதை “ஸ்ரீ இத்யேவ ச நாம தே” என்று கூறுகிறார். அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (21-8) - ச்ரயந்தீம் ச்ரியமாணாம் ச ச்ருண்வதீம் ச்ருணதீம் - தான் சென்று அடைந்துள்ள மற்றவர்களால் அடையப்படுகின்றதும் கேட்கப்படுவதும் ஆகிய பாபங்களை விலக்குகின்ற - என்றும், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (51-62) - ச்ருணாதி நிகிலம் தோஷம் ச்ரீணாதி ச குணை: ஜகத் ச்ரீயதே ச அகிலை: நித்யம் ச்ரேயதே ச பரம் பதம் - அனைத்துவிதமான தோஷங்களையும் போக்குகிறாள், தனது உயர்ந்த

குணங்களால் இந்த லோகத்தை நிரப்புகிறாள், அனைவராலும் எப்போதும் அண்டப்படுகிறாள், எப்போதும் பகவானை அண்டி நிற்கிறாள் - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் இங்கு கொள்ளப்படலாம். லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமம் (18) - நிஸ்ஸங்கல்பா நிராச்ரயா - ஸங்கல்பம் இல்லாதவள், ஆதாரம் அற்றவள் - போன்ற திருநாமங்கள், அஹிர்முத்தநய ஸம்ஹிதை (51-62) - ச்ரயதே ச பரம் பதம் - என்று மேலே கூறப்பட ப்ரமாணத்திற்கு விரோதம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அர்த்தம் கொள்ளப்படுவதாகும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்